

Predgovor

Poštovani čitatelji, s nemalim ponosom i radošću imamo vam čast predstaviti prvi broj *Filozofskog savjetnika* – međunarodnog interdisciplinarnog časopisa za filozofsku praksu, psihoterapiju i filozofiju zdravlja. Pokrenutog u okrilju Hrvatskog udruženja za filozofsku praksu, suradnički združenog s brojnim vrijednim kolegama i partnerskim institucijama iz Hrvatske, Srbije, Bosne i Hercegovine, Austrije, Njemačke, Španjolske i Portugala, a intencionalno objedinjenih i sumjerenih istraživačkom propitivanju te praktičnim iskoracima o mostovnim susretima filozofije, medicine, psihologije, psihoterapije, prava te brojnih drugih disciplina i njihovih motrišta.

Kao uredništvo shodni smo ustvrditi da slične interdisciplinarne publikacijske platforme na čitalačkom tlu Hrvatske i regije trenutno nema, te pokretanjem *Filozofskog savjetnika*, između ostalog, nastojimo adekvatno nadopuniti dotični nedostatak. Odnosno nadopuniti krizu na putu zacjeljivanja društva, znanosti te kulture čovjeka načelno. Napose filozofske kulture koja se iz inicijalno „bontonalne“ funkcije drevnih antičkih načela i paradigmi, društveno svela na marginalni muzejsko-akademski utjecaj i značaj, koji – paradoksalno – biva kudikamo elitističkim od izvornih grčkih korijena aristokratskoga tipa. Tada usmjerenih bazično zacjeljivanju, razumijevanju i skrbi kroz rafiniranu epistemičko-ontološku obradu zatečenih odnošajnih konkretalija, ponajprije unutar grčkoga i rimskoga, pa spram aktualija suvremenog liberalno-kapitalističkog „zapadnoga svijeta“. Čime, između ostalog, nastojimo probuditi, odnosno „prisjetiti“ (*anamnesis*) cijenjeno čitateljstvo, majeutički porađajući kritički nastrojenog filozofa konstruktivne prakse u svakome od vas, bez obzira na tip i stupanj disciplinarne ili koje druge ekspertize.

Filozofski savjetnik je stoga prije svega, mjesto susreta. Okupljalište, platforma, kreativna točka stvaranja u kojoj dijalog ima jednaku težinu kao i sadržaj koji iz njega izvire. Kao glavni urednici, kolega Gruica i kolega Janeš, uvjereni smo da sama egzistencija takvog prostora, prostora u kojemu se filozofi, psihoterapeuti, psihijatri, pedagozi, pravnici, umjetnici i svi zainteresirani za praktični rad s čovjekom mogu slobodno sresti i razgovarati, predstavlja vrijednost po sebi, neovisno o svakom pojedinom prilogu. Jer bez mjesta nema ni razgovora, a bez razgovora nema ni onog što ovaj časopis svojim imenom i naznačuje: Savjet.

Savjet pretpostavlja odnos. Pretpostavlja nekoga tko govori iz iskustva i nekoga tko to iskustvo prima, preoblikuje i nosi dalje. Upravo stoga fenomenološka perspektiva proživljenog iskustva (*Erlebnis*, *présence vivante*) je ujedno jedna od metodoloških opcija ovog časopisa, kao i njegova epistemička os. Fenomenologija psihopatologije polazi od teze da bolest, patnja ili egzistencijalna kriza

nisu entiteti koje osoba „ima“ kao što ima predmet u džepu, nego dinamički skupovi iskustava koja osoba *jest* u određenom trenutku svog trajanja – unutar uvjeta koje je društvo postavilo i kroz koje implicitno oblikuje putanje tih iskustava. Ta iskustva, u svojoj konkretnosti, moraju biti polazišna točka svake filozofske, terapijske ili medicinske intervencije koja želi biti ne samo tehnički ispravna, nego i ljudski relevantna.

Proživljeno iskustvo je stoga i predmet istraživanja i metoda. Tu se fenomenologija susreće s tradicijom filozofske prakse koja seže od sokratskog razgovora do suvremenog filozofskog savjetovanja: filozofija nije nikada bila samo teorija o svijetu, nego i način življenja u njemu. Onaj koji filozofira ne stoji izvan života i promatra ga; on u njemu sudjeluje, ispituje ga, i tim ispitivanjem mijenja i sebe i sugovornika. Praksa nije apliciranje teorije već je uvijek mišljenje u kontaktu sa stvarnošću.

Osim znanstvenih i moralnih načela integrativnog orijentacijskog nahoda, u časopisu nastojimo također dati prostor i umjetničkom – likovnom i literarnom izražavanju – kroz rubrike *Likovno-umjetnički radovi*, *filozofski strip* i *Logospis*, nastojeći pritom našem časopisu nadahnuti životnu vatru fenomenološke prostornosti života.

I upravo tu, na sjecištu fenomenologije, filozofske prakse i umjetnosti, leži ono što ovaj časopis nastoji kultivirati: dia-logos! Ne puki razgovor, nego ono izvorno grčko su-mišljenje, mišljenje koje se rađa između, u susretu, i koje niti jedan od sudionika ne bi mogao dosegnuti sam.

Toma Gruica
Luka Janeš

Foreword

Dear readers, with no small pride and joy, we have the honour of presenting the first issue of *The Philosophical Counselor* — an international interdisciplinary journal for philosophical practice, psychotherapy, and the philosophy of health. Launched under the auspices of the Croatian Association for Philosophical Practice, collaboratively joined with numerous valued colleagues and partner institutions from Croatia, Serbia, Bosnia and Herzegovina, Austria, Germany, Spain, and Portugal, and intentionally united and aligned in the research-driven inquiry and practical steps toward bridging encounters between philosophy, medicine, psychology, psychotherapy, law, and numerous other disciplines and their perspectives.

As an editorial board, we are compelled to note that a similar interdisciplinary publication platform currently does not exist in Croatia and the wider region, and by launching *The Philosophical Counsellor*, we seek, among other things, to adequately fill this gap — and more broadly, to address the crisis on the path toward healing society, science, and human culture in general. Particularly philosophical culture, which, from the initially "etiquette-like" function of ancient classical principles and paradigms, has been socially reduced to a marginal museum-academic influence and significance — one that, paradoxically, has become far more elitist than the original aristocratic-type Greek roots. Those roots were fundamentally oriented toward healing, understanding, and care, through refined epistemic-ontological engagement with the relational particularities at hand, primarily within the Greek and Roman world, and now in relation to the actualities of the contemporary liberal-capitalist "Western world." Through this, among other things, we seek to awaken — or rather, to *recollect* (anamnesis) — our esteemed readership, maieutically bringing forth the critically minded philosopher of constructive practice within each of you, regardless of the type and degree of disciplinary or any other expertise.

Philosophical Counselor is therefore, above all, a place of encounter. A gathering point, a platform, a creative space of creation in which dialogue carries equal weight as the content that flows from it. As editors-in-chief, colleague Gruica and colleague Janeš, we are convinced that the very existence of such a space — a space in which philosophers, psychotherapists, psychiatrists, pedagogues, lawyers, artists, and all those interested in practical work with human beings can freely meet and converse — represents a value in itself, independent of any individual contribution. For without a place, there is no conversation, and without conversation, there is none of what this journal signals by its very name: *Counsel*.

Counsel presupposes a relationship. It presupposes someone who speaks from experience and someone who receives that experience, reshapes it, and carries it forward. It is precisely for this reason that the phenomenological perspective of lived experience (*Erlebnis*, *présence vivante*) is both one of the methodological themes of this journal and its epistemic axis. The phenomenology of psychopathology proceeds from the thesis that illness, suffering, or existential crisis are not entities that a person "has" as one has an object in one's pocket, but rather dynamic clusters of experiences that a person *is* at a given moment of their duration — within the conditions that society has established and through which it implicitly shapes the trajectories of those experiences. These experiences, in their concreteness, must be the starting point of every philosophical, therapeutic, or medical intervention that wishes to be not only technically correct, but humanly relevant.

Lived experience is therefore both the object of inquiry and the method. Here, phenomenology meets the tradition of philosophical practice stretching from the Socratic conversation to contemporary philosophical counselling: philosophy has never been merely a theory about the world, but a way of living within it. One who philosophises does not stand outside life and observe it; they participate in it, examine it, and through that examination transform both themselves and their interlocutor. Practice is not the application of theory — it is always thinking in contact with reality.

Beyond the scientific and ethical principles of an integrative orientational disposition, the journal also seeks to provide space for artistic expression — both visual and literary — through the sections *Visual Arts*, *Philosophical Comic*, and *Logopis* (from the Croatian *Puto-pis*, Travel log(os)), striving thereby to breathe into our journal the living fire of the phenomenological spatiality of life.

Toma Gruica

Luka Janeš